

Skandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 20.

Den 15. Juli 1855.

Priis: 6 Ø pr. Exempl.

Tale

af Eldste George A. Smith, holdt i Tabernaklet d. 8. Marts 1855.
(Af Deseret News d. 4. April 1855.)

Brodre og Søstre! Jeg maa udtrykke min Tilsfredshed med den Tale, som for idag er holdt til Eders Overveielse. Jeg føler ikke saa meget af Vlanden til at prædike, som meer til at lytte til; men som der endnu er en kort Tid til Afbevnyttelse, vil jeg efter mine Broders Opfordring fremstille nogle saa Bemærkninger til Eders Betragtning.

Efter det i Estermiddag allerede givne Eksempel, vil jeg begynde med at tage en Text, som vil findes nedstrevet i det 23de Cap. af Matthæus: „O Jerusalem, Jerusalem, du som dræber Propheterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, lige som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Winger, og I vilde ikke.“

Medens jeg sæter Eders Opmærksomhed paa dette Skriftsted, har jeg for Pie de indholdsrigte Punkter, som er blevet fremstillede her idag, Vlandens Lys, som har givet sig tilkjende ved at aabnebare os vor Pligt, den Neenhed i Levnet, den Ædmighed i Opsæsel, den rigtige Fremgangsmaade, som i alle Ting er stillet til at oplyse de Hellige og be-

rede dem for Ophoierlse og evige Liv. Hvor ofte, siger Frelseren, vilde jeg forsamlet dine Børn, o Jerusalem! som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Winger, men I vilde ikke.

Disse Ord vtredes af Frelseren, medens han betragtede den store Stad og det omgivende Land, som da var beboet af Joderne, som boede der i Sikkerhed, omgivne af Overslod, og var til samme Tid næsten almindeligen i aabent Oprør mod Himmelens Lov.

Det har været en meget almindelig Uttring i Verden, at Herren var i stand til at gjøre enhver Ting, at han kunde gjøre det han havde i Sinde, og fuldføre hvad han behagede; at han besad altomfattende Magt, og kunde udføre hvad han foretog. Men hvad siger vor Text? „Hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke!“ Dette tilkjendegiver, at han kunde ikke gjøre det, fordi de vilde ikke; det er Maaden, hvorpaa vi forstaae Sproget. Det er ogsaa klart fra Texten, at om Folket i Jerusalem, Israels Børn, vilde have lyttet til, og været villige til at blive forsamlede, vilde han

have underholdt dem og meddeelt dem Saliggjørelsens Principer, Ophsielsens Love, hvilke det var hans Ønske at give dem. Lad mig da sige, at fra Verdens Grundlæggelse eller med andre Ord fra Menneskets Falb, indtil den Tid, da Elkæringen i vor Text gaves, finder vi klartligent belyst i den hele Historie, som indeholdes i den hellige Bog, det Princip, at Herren ønskede at aabenbare til Menneskenes Børn Ting, som har været skjulte fra Verdens Grundvold blev lagt, Grundsætninger, som vilde opføse dem til celestiale Throner, men de vilde ikke, eller, hvilket er det samme, han kunde aldrig finde et Folk, kunde aldrig sætte sig i Forbindelse med en Slægt, eller et meget talrigt Menneskesamfund, som vilde adlyde hans Befalinger, lytte til hans Raad, og give Ægt paa hans Visdom eller blive veiledet ved hans Aabenbaringer.

Nogle af mine Venner tænker maa skee, at jeg ved disse Bemærkninger gjør Uretfærdighed mod Enochs Zion. Jeg veed, at Herren i Enochs Dage forsamlede nok af Jordens Indvåauere til at bygge en Stad, men ifølge den større Menneskemasses Oprør, Ugudelighed og Undertrykkelse kunde han ikke frelse hin Stad fra Tilintetgjørelse, uden ved at optage den i sit eget Skjød; derfra udgik det Sagn i Oldtiden: „Zion er flygtet.“ Saavidt som aabenbarede Beretningerne viser, er det det Nærmeste han nogensinde kom Punktet af den endelig Fuldførelse af haus Foretagende, rørende Menneskeslægtens Frelse indtil Frelserens Dage.

Som vi har lært af Eldste Hydes Tale i Eftermiddag, saa viser sig den samme Ting i Josephs Historie; han ønskede at aabenbare Guds Viltie for sine Brødre, men de var opsetlige, og solgte ham til Egypten. Moses foretog sig at

give Israels Børn Præstedommets Lov for at gjøre dem til et helligt Folk, en udvalgt Slægt, et Kongerige af Præster, hvad blev Udfaldet? De vilde ikke modtage det; og omendkjøndt Gud havde befriet dem fra Egyptens Plager, fra Pharaos Haand, bragt dem gjennem det Røde Hav, og ledsgaget dem med en Sky om Dagen og en Ildstøtte om Natten, gjorde de dog — et heilt Folk — den Slutning, at det var bedst at tilbede en Kalv, medens Moses gik ind til Guds Nærvarelse for at erholde hans Lov, for at modtage de Principer, som skulle forhørlige dem og gjøre dem til et Kongerige af Præster, et helligt Folk. „Ih,“ sagde de, „vore Nabover tilbeder Kalve, de har Guder, de har Alfgudsbilleder, og vi ønsker at tilbede Noget, som vi kan see, thi vi veed ikke hvad der er bleven af denne Moses, og vi ønsker en Gud, som vi kan see og haandtere.“

Bed i Forbigaaende at kaste et Blik paa denne Øjenstand, finder vi at det samme Forsøg blev gjort i Salomons, Israels vise Konges Dage. Herren foretog sig at berede et Sted, et Huns, hvori han kunde aabenbare sit Folk Ophsielsens Lov. Han gjorde Forsøget, men forend det Hunns kunde fuldendes, maatte een af de sande Mænd, ved hvem Ophsielsens Ordinancer skulle aabenbares, dræbes ved ugrundelige Mænds grusomme Forræderi, som var opæggede af Modstanderen, hvilket tilintetgjorde Hensigten. Præstedommets Nøgler maatte følgelig holdes skjulte, og i de påfølgendeaar jamrede og forgede Propheterne og besværede sig over og dadlede Folket, fordi Herren kunde aldrig tillades at aabenbare sin Villies Fylde til Menneskenes Børn. Mica, efter at have overvejet hvor ofte Herren havde forsøgt at aabenbare sin Lov, og som hans Nine ved Prophetiens Aaland skuede ned igjennem Tiden til de sidste

Dage, udtrykkes i en Henrykelse af Glæde: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophojes over Høiene og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, og til Jacobs Guds Højs, at han maa lære os om sine Veie, og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem.“

Dette var juist et Glimt, som Propheten saae af Besættelsen af Jehovahs Hensigter i de sidste Dage. Han saae Nationerne flygtende op til Bjergenes Toppe for at annamme den Forlozningens Lov, som Verden ikke vilde annamme i Midten af Tiden, da Frelseren lod sig tillyne og fremstillede sig for Israels Højs, valgte sine Apostler og meddelede dem Præstedommets Nøgler, og sendte dem ud at bære Biduesbyrd for alle Menneskenes Sonner. Udfaldet af hans guddommelige Mission tilkjendegives ved Ordene i vor Tert: „O Jerusalem! Jerusalem! hvor ofte vilde jeg forsamlæt Eder, som en Høne forsamlæt sine Kyllinger under sine Binger, men I vilde ikke.“

Johannes siger, naar han taler om vor Frelser: „Han kom til sine Egne, men hans Egne annammede ham ikke. Men saa Mange, som ham annammede, dem gav han Magt til at vorde Guds Sonner.“ Magt gaves dem til at vorde Guds Sonner og Christi Medarvinger; derfor blev Ophoiersens Principer tydeligen forklarede af Jesus Christus og hans Apostle, og dog vilde Folket ikke annamme dem. Nogle saa Alar derefter finder vi, at Enhver, som prædikede Jesu Christi rene Evangelium, domtes til Til-intetgjørelse af de Ugudelige; Modstanderens Magt tiltog, Hedenstabet overvæl-

dede den sande Kirke, og hedenstabe Institutioner blev satte istedet; og den christne Religion havde enten til at skjule sig i Jordens Huler og Gruber eller boe sig for det gamle hedenstabe Romis meningløse Gjøglespil. Uagtet dette havde Herren sit Die førstet paa det store Punkt, som skulle iagttages, det store Formaal, som skulle fuldbyrdes, naar han igjen vilde forsøge at forsamle Israels Børn og opamme dem og undervise dem om sine Veie og lære dem at vandre paa hans Stier.

Det selvsamme første Dieblik efter at Guds Engel havde meddeelt Joseph Smith Alabenbarten om Evangeliets Fylde, hvad opdager vi? Vi opdager, at alle Jordens og Helvedes Blodhunde blev slayne løs paa ham. Det virkelige første Forsøg, som kunde gjøres til at at bære Biduesbyrd om Evangeliet, mødtes med Forkølgelse, Preesens Torden udskyngedes strax, og ligesom den gamle Dræker sagde til Hunnen, som kom til hans Krambod, og som han var blevet lidt fornærmet paa: „Jeg vil ikke dræbe dig, men jeg vil give dig et slet Navn,“ og jagende ham ud raabte han „ondt Hund,“ idet han tankte rettelig, at En eller Alden vilde antage ham for at være ond og skyde ham. Saadan var Djævelens Plan, naar Evangeliet først indførtes. Raabet lod: „falsk Prophet, Bedrager, Bildsætter, Hoer,“ opblandet med ethvert Slags Bagtalelse.

Enhver, som er velbekjendt med denne Kirkes Historie, ved, at med dens Begyndelse begyndte Forkølgelserne og de vedblev at tiltage indtil Prophetens Død. Siv og forrettyve Gangs blev han anklaget og fort for Domstolene, og havde til at bære alle Udgifter for at forsvarer sig i hine fortrædelige Retssager, og blev hver Gang frikjendt. Han fandtes aldrig skyldig undtagen een Gang. Det er nemlig bleven mig fortalt af Patriark Emer-

Harris, at ved en vis Leilighed, da han blev bragt for en Magistrat i Staten New York og anklaget for at have ud-drevet Djævle, afgjorde Magistraten efter at have afhørt Vidnerne, at han var skyldig; men som New Yorks Statuter ikke forefrev nogen Straf for at uddrive Djævle, saa blev han frikjent.

Det indstrenkede Tidsrum, som jeg maa bruge i Eftermiddag, noder mig til blot i Korthed at berøre visse Punkter, som jeg ønsker bemærkede i Forbindelse med vor Text.

I blandt de første Principer, som blev aabenbarede til Menneskens Born i de sidste Dage, var Judsamlingen; de første Aabenbaringer, som gaves Kirken, befalede dem at forsamles og udsende Eldste til at udsoge et Sted til de Helliges Judsamling. Hvad er Judsamlingen for? Hvorfor var det at Frelseren ønskede Israels Born at forsamles? Det var for at de kunde blive enige og sørge for et Sted, hvori han kunde aabenbare dem Noglerne, hvilke har været skulte fra Verdens Begyndelse, at han kunde udfolde dem Ophioleus Love, og gjøre dem til et Kongerige af Præster, ja det hele Folk, og ephøie dem til Throner og Herredommer i de celestiale Verden.

For dette Niemeed begyndte de Hellige i 1833 at bygge et Tempel i Kirtland, hvis Omkostning var ikke mindre end eet hundrede tusinde Dollars. En blot Haandfuld Hellige begyndte htiint Værk, men de var fulde af Tro og Kraft, og villige til, som de formodede, at offre enhver Ting for Opbyggelsen af Zion. I Lovet af nogle faa Uger faldt Somme af dem fra; Præsterne var for store, Besværlighederne for haarde. Jeg kender Personer, som faldt fra, fordi de antog, at de havde Marsag d'rtil; for Erempel, en vis Familie, som havde reist en lang Vej, ankom til Kirtland, og

Propheten tilbød dem at blive hos ham indtil de kunde finde et Sted. Søster Emma spurgte imidlertid den gamle Dame om hun vilde have en Kop Thee til at forfriske sig med efter Reisens Anstrengelser, eller en Kop Kaffe. Den hele Familie faldt fra, fordi de blev indbudne til at nyde en Kop Thee eller Kaffe, efter at „Viisdoms Ordet“ var givet.

En anden Familie faldt fra omtrent ved samme Tid, fordi Joseph Smith, da han kom ned fra det Værelse, hvor han var bestjæltiget med at oversætte ved Guds Gave og Magt, begyndte at lege med sine små Born. Nogle saadanne Prævelser som disse maatte, som I veed, inudegaaes.

Jeg erindrer en Gentleman, som kom fra Canada og havde været en Methodist, og som stedse havde været vant til at bede til en Gud, som ingen Preb havde, hvorfor han følgelig maatte raabe og huje meget høit for at faae ham til at høre. Fader Johnsen opfordrede ham til at bede i deres Huns-Andagt om Af-tenen, og han slog an i saadan en hoi Tonart og straalede saa lydeligt, at han opfremte den hele Landsby. I blandt Andre kom Joseph løbende ud og sagde: „Hvad er paa Færde? Jeg tænkte efter Larmen at Himlene og Jorden var stødt sammen,“ og sagde til Manden, „at han ikke burde give Plads for en saadan sværmerisk Land, og skyde saa vældig liig et Vesel.“ Fordi Joseph sagde dette, stak den stakkels Mand af igjen til Canada, og faldt fra; han tænkte, at han ikke vilde bede til en Gud, som ikke ønskede, at man skulle skrige til ham af alle Kræster.

Vi stred frem paa denne Maade, medens vi byggede Templet i Kirtland. De Hellige havde en stor Mængde Traditioner, som de havde arvet af Fædrene, og

lagde Grundvolden og byggede Templet med stor Møje og Lidelse, sammenlignet med hvad vi har at udholde. De fik hin Bogning saavidt fuldendt, at den kunde indvies, hvilket var det Herren gjerne vilde; thi han onskede at de skulde berede et Sted, hvori han kunde aabenbare Menneskenes Born de Principer, som vil opfore dem til evig Hærlighed, og gjøre dem til Frelsere paa Sions Bjerg. Fire hundrede og sexten Eldste, Præster, Lærere og Diakoner modte i Kirtland-Templet paa dets Indvielsesfest. Jeg kan see Ansigtet her, som var i den Forsamling. Herren udgjod sin Aaland over os, og gav et lidet Begreb om Salveses

Loven, og meddelede os nogle Besignelser. Han lærte os, hvorledes vi skulde raabe Hosanna, og gav Joseph Nøglerne til Israels Indsamling, og aabenbaredes for os, hvad? Jo, Meningen af det var, at han endnu ikke turde betroe os Præsiedommets første Nøgle. Han sagde os, at vi skulde vase os selv, eg det gjorde næsten Drinderne vrede, og de sagde, fordi det ikke var dem tilladt at komme ind i Templet, medens denne Bønning foregik, at der foretages en elleranden Urigtighed, og nogle af dem var rigtig fortørnede over det.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835.

(Fortsat fra Pag. 303.)

Bestemmelsen for vor Conference i Dover, New Hampshire, tilbagekaldtes paa Grund af det lille Antal Disciple paa det Sted, og ingen Forretning af Rigtsighed at blive forhandlet. Ogsaa Conferenceen i Saco og Farmington blev forandret saaledes, at den skulde slutte i Farmington en Maand tidligere end efter tidligere Bestemmelse og fremseindt Til melding med Posten.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 8de August holdtes et Raad i Kirtland i den Hensigt at lægge Hænder paa Fader Duncan og Andre af Sions Sønner.

Kirtlands Hoiraad forsamlet den 10de August for at høre Præsident Joseph Smiths Anklage mod Eldste Reynolds Cahoon i det han havde forsømt at gjøre sin Pligt i at irtettesætte sine Born og undervise dem paa Sandhedens og Retfærdighedens Wei, hvilket bevisstes og

Afgjørelse given i Overensstemmelse derved. Eldste Cahoon tilstod Rigtsigheden af Afgjørelsen, og lovede at gjøre offentlig Bekjendelse for Menigheden.

Oliver Cowdery,
Skriver.

En Generalforsamling af de Sidste Dages Helliges Kirke holdtes i Kirtland den 17de August 1835 for at tage i Overveielse Arbeiderne af den Committee, som besiddedes af Kirkens General-Forsamling den 24de September 1834 i den Hensigt at ordne Punkterne af Jesu Christi Lære for Kirkens Bestyrelse. Navnene paa Committeeus Medlemmer var: Joseph Smith, jun., Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og Frederik G. Williams, hvilke, da de havde fuldendt uavute Bog ifolge de Forstifter, som gaves dem, fandt det nødvendigt at sammenkalde en General-Forsamling af Kirkens for at erfare enten Bogen bisaldtes eller ikke af Kirkens Authoriteter; at den kunde, dersom

den beslættes, blive en Lov og en Troes- og Forholdsregel for Kirken. Hvorfor Oliver Cowdery og Sidney Rigdon, Medlemmer af det første Præsidentstab, (eftersom Præsidenterne Joseph Smith jun. og Frederik G. Williams var fra- værende paa et Besøg til de Hellige i Michigan) bestikkede Thomas Burdick, Warren Parrish og Sylvester Smith til Skrivere, og skred frem til at organisere den hele Forsamlingen som følger:

De organiserede Høiraadet for Kirken i Kirtland, og Præsidenterne W. W. Phelps og John Whitmer organiserede Høiraadet for Kirken i Missouri.

Bisstop Newel K. Whitney organiserede sine Maadgivere for Kirken i Kirtland, og forretende Bisstop John Corrill Maadgiverne for Kirken i Missouri. Præsidenterne Leonard Rich, Levi W. Hancock, Sylvester Smith og Lyman Sherman organiserede de Halvsjerdstids-tyves Maad. Eldste John Gould forretende Præsident, organiserede de omreisende Eldste. Ira Ames, forretende Præsident, organiserede Præsterne. Gras-tus Babbit, forretende Præsident, organiserede Lærerne. William Burgess, forretende Præsident, organiserede Dia-konerne. Og de bestikkede ogsaa, som Forsamlingen var stor, Thomas Gates, John Young, William Cowdery, Andrew H. Aldrich, Job L. Lewis, og Oliver Higley til Hjælpe-Præsidenter for Dagen for at hjælpe til at overholde Orden i den hele Forsamling.

Da Eldste Levi W. Hancock var beslæktet til Horsanger, blev en Hymne fungen og Dagens Tjeneste aabnedes med Bon af Præsident O. Cowdery; og Evighedens Høitidelighed hvilede over Forsamlingen.

En anden Hymne blev derpaa affsæt- gen. Efter Udsættelsen af nogle kirkelige Forretninger, som at ordinere Morris

Phelps til Over-Præstedømmet; Warren Parrish til een af de første Halvsjerd-studetyve, Sherman Gilbert til Eldste, og at velsigne James Foster, Dean Gould, Benjamin Gifford, Elisha H. Groves og Joseph Hartshorn, opsatte Forsamlingen en Time.

Eftermiddagen. En Hymne blev sjungen, hvorefter Præsident Rigdon opstod og dadlede nogle af Anhøriterne, fordi de ikke var i deres Sæder til den bestemte Tid.

Præsident Cowdery opstod og gjorde indledende Bemærkninger angaaende „Lærdommens og Vagtenes Bog for Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige“ paa Committeeens Begne. Han efterfulges af Præsident Rigdon, som forklarede Maaden, hvorpaar de agtede at erholde Forsamlingens Stemme for eller imod nævnte Bog.

I følge berørte Ordning bar W. W. Phelps Vidnesbyrd om, at Bogen, som fremlagdes for Forsamlingen, var sand. Præsident John Whitmer opstod og bevidnede, at den var sand. Eldste John Smith, som tog Ledelsen af Høiraadet i Kirtland, bar Vidnesbyrd, at Abenbaringerne i nævnte Bog var sande og at Forelesningerne var ordnede og samlede med Skjonsomhed, og var nyttige til Lærdom. Hvorpaar Kirtlands Høiraad antog og anerkendte dem som deres Troes Lærdomme og Vagter ved eenstemmigt Botum.

Eldste Levi Jackman, som tog Ledelsen af Kirkeus Høiraad i Missouri, bar Vidnesbyrd, at Abenbaringerne i nævnte Bog var sande, og nævnte Høiraad for Missouri antog og anerkendte dem som deres Troes Lærdomme og Vagter ved eenstemmigt Botum.

Præsident W. W. Phelps læste derpaa det strenge Vidnesbyrd af de Tolv, saalhylende:

„Biduerne Vidnesbyrd om Herrens Besalinger Boa, hvilke han gav sin Kirke ved Joseph Smith inn., som var beskikket ved Kirkens Stemme for dette Diermed.

„Vi føler os derfor beredvillige til at bevidne for alle Mennesker i hele Verden, for enhver Skabning paa den hele Jordes Overflade og paa Hverne i Havel, at Herren har baaret Vidnesbyrd for vore Sjæle formedelst den Helligaand, udgydt over os, at disse Besalinger blev givne ved Guds Inspiration, og er nyttige for alle Mennesker og er virkeligen sande. Vi giver dette Vidnesbyrd for Verden, saasandt hjælpe os Herren; og det er formedelst Gud Faders og hans Son Jesu Christi Naade at vi er tilstede at have det Privilegium at fremlægge dette Vidnesbyrd for Verden, i hvilket vi fryder os overordentlig, bedende Herren altid, at Menneskenes Born maa have Gavn deraf.“

Eldste Leonard Rich bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og de Halvfjerd-sindstyres Raad antog og anerkendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Bisrop Newel K. Whitney bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine Raadgivere antog og anerkendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Forrettende Bisrop John Corrill bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine Raadgivere antog og anerkendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Forrettende Præsident John Gould gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og tilligemed de onreisende Eldste antog og anerkendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Ira Ames, Præsterne forrettende Præsident, gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og tilligemed Præsterne antog og anerkendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Erastus Rabbit, Læernes forrettende Præsident gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og de antog og anerkendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

William Burgess, Diakonernes forrettende President, bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed, og de antog og anerkendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Den ørværdige assisterende Præsident Thomas Gates bar derefter Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine fem graahærdede Assisterenter og den hele Forsamling antog og anerkendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

De adskillige Authoriteter og Generalforsamlingen annammede Committeeens Arbeider ved et eenstemmigt Votum.

Præsident O. Cowdery læste da følgende Artikel om „Regjeringer og Love i Almindelighed,“ hvilken bifaldtes og antoges og forordnedes at blive trykt i nævnte Bog ved et eenstemmigt Votum:

„For at vor Tro med Hensyn til jordiske Regjeringer og Love i Almindelighed ikke skal blive urigtig forklaret eller misforstaet, har vi tænkt det passende at fremstille vor Mening om samme ved Slutningen af denne Bog.

Vi troer, at Regjeringer blev indstiftede af Gud til Menneskenes Bedste, og at han drager Mennesken til Ansvar for deres Handlinger med Hensyn til samme baade i at indstede Love og administrere dem for Samfundets Gavn og Sikkerhed.

Vi troer, at ingen Regjering kan bestaae i Fred, med mindre saadanne Love blive assattede og holdte uforkrænkede, som vil sikre hvert Menneske Samvittighedsfrihed, Ejendomsret og Livsbeskyttelse.

Vi troer, at alle Regjeringer behøver borgerlige Embedsmænd for at fuldbyrde sammes Love, og at saadanne, som vil forvalte Loven redelig og retfærdig, bør søges og opholdes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik) eller Regentes Villie.

Vi troer, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene er ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udvørsen deraf, med mindre deres religiose Meninger tilskunde dem til at giøre Indgrib i Andres Rettigheder og Friheder; men vi troer ikke, at menneskelige Love har Ret til at indlade sig med at forestrive Regler for Gudsdyrkelsen og binde Menneskenes Samvittigheder, eller forestrive nogen Form for den offentlige eller huuslige Aundagt. Alt den borgerlige Ørvighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, straffe Brøde, men aldrig indstrække Sjælens Frihed.

Vi troer, at alle Mennesker er pligtige til at understøtte og op holde de respektive Regjeringer, under hvilke de op holde sig, saa længe de blive beskyttede i deres naturlige og uafhændelige Rettigheder, ved saadanne Regjeringers Love, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indvæarer, som saaledes bliver beskyttet, og bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regjeringer har Retighed til at forordne saadanne Love, som efter deres eget Skjøn er bedst stikkede til at sikre den offentlige Welfærd, mens de til samme Tid holder Samvittighedsfrihed hellig.

Vi troer, at Enhver bør øres i sin Stilling; Regenter og Ørvigheder som saadanne, der er satte til at beskytte de Ustyldige og straffe de Skyldige; og at alle Mennesker skylder Lovene Agtelse og Erbodighed; da Anarchi og Nædsel uden dem vilde træde istedetfor Fred og Harmoni. De menneskelige Love er indstiftede til den udtrykkelige Hensigt at ordne vores Interesser som enkelte Mennesker og Nationer, imellem Mand og Mand; og guddommelige Love, givne fra Himmelnen, forestrriver Regler i aandelige Anliggender, for Tro og Gudsdyrkelse, og som Mennesket skylder sin Skaber Regnskab for.

Vi troer, at Regenter, Stater og Regjeringer har Ret og er pligtige til at udgive Love til alle Indvæneres Beskyttelse i den frie Udvørelse af deres religiose Bekjendelse, men vi troer ikke, at de i Retfærdighed kan bøsse Indvænerne denne Frihed eller indstrække dem i deres Meninger, saalænge de viser Lovene Agtelse og Erbodighed, og saadanne religiose Meninger retfærdiggjor ikke Oprør eller Sammenrottelse.

Vi troer, at Forbrydelsen bør straffes efter Overtrædelsens Bestaffenhed, at Mord, Forræderi, Røveri, Tyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og dens onde Holger iblandt Menneskene, ved den Regjerings Love, under hvilken Overtrædelsen bliver begaet, og for den offentlige Freds og Rosigheds Skyld skulle alle Mennesker træde frem og giøre Brug af deres Indflindelse for at Overtrædere af gode Love kan vorde straffede.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Dette Nummers Udgivelse er blevet noget forsinket, deels ved at vi forventede Nyheder fra April-Conferencen i Store Saltsføstad, som endnu ikke er ankomne, deels derved at de indsendte Halvaars-Rapporter fra Conferencerne befandtes usiaglige og ikke stemmende med forhen afgivne Rapporter for forrige Aar, hvorfor vi havde paauv at sætte os i Correspondence med Conference-Præsidenterne for at faae Heilene rettede. Ikedesmindre er der endnu en og anden, som ikke synes at have forstaet vor Menig rigtig, hvorfor vi her vil give nogle Belærelser til ufravigelig Efterfolgelse for Fremtiden.

Det er en Selvfolge, at hvis Missionens Præsident skal kunne afgive en rigtig General-Rapport for hele Missionen, saa maa til ham indsendes feilfrie Rapporter fra Missionens forskellige Dele eller respective Conferencer, hvorfor sammes Præsidenter har paa deres Side at paasee, at der føres usiaglige Protocoller i Grenene, saa at naar disse Rapporter kommer ind til dem, at de ved Sammenligning med foregaaende Rapporter befindes at stemme, naar den i Mellemrummet stede Forandrings, Forøgelse eller Formindskelse tages i Betragtning. Til en Conferences Forøgelse hører Øs bte og Ankommne fra andre Conferencer; til Formindskelse hører Udelukte, Emigrerede, Udflyttede til andre Conferencer og Døde. Naar disse Summer sammeuliges, vil man faae ud Forøgelsen eller Formindskelsen, som tillagt (hvis der er Forøgelse) eller fratrukket (hvis der er Formindskelse) den foregaaende Rapports Hovedsum, vil vise om den sidst indkomne Rapport er rigtig eller ei. Hindes der Heil i uogen af Grenenes Rapporter, som Conference-Præsidenten ved at folge omstrevne Fremgangsmaade lettelig vil opdage, forudsat at han har opbevaret Copier af foregaaende Rapporter, hvilket antages, maa han naturlignis sorge for at de feilagtige Rapporter fra Grenene blive rettede forinden han opsummerer dem og indsender sin General-Rapport; thi er den usiaglig, bevirker den for os meget Bryderi tilligemed Tids-spilde ved den gjentagne Brevvexling, som denne Gang har været Tilsøldet, og desnaget kan det hænde sig, at der dog efter alt dette udkommer en feilagtig Hovedrapport for Missionen, som etter igjen i Fremtiden vil foraarsage gjentagen Uleilighed.

Før aldeles at forebygge dette vil vi herved opfordre Præsidenterne for de respective Conferencer at instruere Grenenes Forstandere, at de — jo før jo hellere — tager sig den fornødne Tid til i Forening med Skriverne at gjennemgaae deres Protocoller fra Begyndelsen, uddrage, samle og summere de forskellige Dele, og naar de er forvisset om, at de saaledes har faaet et usiagligt Tal over enhver Ting, at de siden for Estertiden vedbliver at vedligeholde denne Noiagtighed, hvilket vi formener lettest kan skee paa den Maade, at den, som fører Protocollen, opslimer et Ark Papir med saa mange Rubrikker, som er nødvendigt; overst i

enhver Rubrik kan han nedskrive det af Protocollen udfundue rigtige Tal, og siden, naar der forekommer noget i Grenene, som Daab, Ordination, Udelukkelse, Emigration, Traflytning, Tilslytning, Døde osv., bør han efter at have anført samme i Protocollen som sædvanligt, strax nedskrive Tallet i den tilhørende Rubrik paa det oplinierede Ark, og dette tilhueladende forsøgede Arbeide, vil give ham den nendelig store Fordel, at han til enhver Tid har en usiglig Liste ved Haanden, som sætter ham istand til, naar det skal være, at afgive en rigtig Rapport ved ikke at opsummere de forskellige Rubrikker, istedetfor at gjennemblade en heel Protocol, og maaske neppe være istand til at afgive en Rapport, der er fejlfrie. Vi haaber, at saavel Conferencernes som Grenenes Præsidenter vil indee Nytten af denne simple, praktiske Fremgangsmaade, bringe samme i Udsøvelse, og saaledes for Eftertiden sætte os alle istand til at afgive rigtige Rapporter.

**Tale af Præsident Brigham Young
holdt i Tabernaklet den 18de Februar 1855, efter Oplæsningen af det i
Nr. 18 gjengivne Foredrag.**

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

(Fortsat fra Pag. 298).

Mange af Bataillionens Drenge er her idag, som vandrede over Sletterne og Ørkenerne; de ved hvad de har udstaaet. De forlod deres Fædre, Mødre og Børn paa Prærien, og nogle af dem har de aldrig seet siden, og vil aldrig faae dem at see her i Tiden; thi de sover i den tause Grav. De udstod alt dette for at fægte for det Land, som havde kastet dem ud!

Efter jeg Mordere og toileslos Psbel saaledes som jeg efter gode Menner? Nei! Beder jeg for dem? Ja, at Herren vilde domme dem efter deres egen Munds Tale, og det hasteligen.

Vi beder hele Tiden om at vi maa være uantastede, og tillades at leve i Fred, og ikke at blive ydskede og forurettede uden Aarsag, thi vi er „Kjød af Eders Kjød og Been af Eders Been;“ hvorfor ikke da lade os nyde vort Stykke Brød, ligesom vi lader Eder nyde Eders?

Om dette beder vi, og høysalder og ansøger uafbrudt, men nei; de siger: „Vi vil tugte Eder, fordi vi har Magten til at gjøre det; vi vil ydste Eder, fordi vi er stærkere, end I.“

Jeg vil tage de Forenede Staters Regeringsform og Lovene i Missouri og Illinois fra Året 1833 til 1845, og om de var bleven udførte overeensstemmende med deres Bogstav og Land, vilde de have klynget op Morderne og Ørbelhændingerne, som ulovligen og uretfærdigen dræbte, pludrede, ødelagte og fordrog os. Jeg vil sige Eder, hvor meget jeg elster hine Personer. Om de havde nogen Agtelse for deres egen Velserd, vilde de komme frem og sige, enten Joseph Smith var en Prophet eller ikke: „Vi udgjøb hans Blod, og lad os nu udsonde det;“ og de vilde være villige til at faae deres Hoveder kappede af, paa det deres Blod kunde rinde paa Jorden,

og Nogen deraf opstige for Herren som et Offer for deres Synder. Saavids elster jeg dem. Men om Herren ønsker, at de skal leve og udskumme deres Synder for alle Mænd og Kvinder, det er alt ret, jeg bryder mig ikke om, hvor de gaaer, eller hvad de gjør.

Jeg har ikkun een Frygt angaaende dette Folk i Bjergenes Dale, jeg har blot een skålende Hornemmelse i min Aands Nerver, og det er, at vi ikke lever efter den Religion, som vi bekjender. Om vi ikkun udover hvad vi bekjender, saa siger jeg Eder, at vi skal bestaae til Trods for hele Helvede. Men om vi overtræder Loven, Gud har givet os, og trumper hans Barnhjertighed, Besig- neser og Anordninger under Hødder, og behandler dem med Ligegyldighed, hvilket jeg har tænkt at Nogle tilfældigvis gør, idet de ikke tilfulde opfatter de Forplig- telser, som de er under til deres Gud, jeg har, som en Folge deraf, frygtet for at de vilde blive overmaidede, og at Herren vilde lade dem blive adsprede og slagne. Men lad dem ikkun leve efter deres Religion, og jeg har ikke mere Frygt for at de skal blive fordrevne, og at deres Fjender skal faae Magt over dem, end jeg har for at disse Bjerge skal blive blæste over paa denne Stad. Jeg er villig til at fægte eller gaae, til at løbe eller blive, eller til at gjøre enhver an- den Ting, som Herren den Almægtige kræver af mig for hans Niges Skyld, og derefter nedlægge mit Liv for hans Sag. Men jeg sværger ved Erighedens Guder, at jeg ikke vil tillade Nogen paa vore Gader eller i vore Huse at fordærve dette Folk og ødelægge dem, saa sandt Herren og gode Mennesker vil staae mig bi.

Hensigter jeg til Andre end til Saa- danne, som søger at tilintetgjøre dette Folk? Nei ikke til Gen! Jeg er ikke en

Modstander af nogen Mand eller Klasse af Mænd, som er her, eller der, eller hinst eller hvorsomhelst; men jeg er en Modstander af Ugadelighed og Laster, hvorsomhelst de findes paa hele Jordens; jeg er en Modstander af Uretfærdighed, og jeg agter steds at være det.

Jeg foretrækker at gjøre mine Be- mærkninger om Gjenstandene, estersom de fremstille sig for mit Sind; endstundt jeg kunne forberede en vis Gang i Fore- draget og indstænke mig til give mine Vem- ner, som jeg ofte har gjort; men naar jeg staar paa dette Sted,aabner jeg Sluseporten og lader Floden rinde, uden at bryde mig om hvilken Retning den tager eller hvorledes.

Hvad hændte sig, naar jeg tugtede en Embedemand, som vendte sin Ven? Jeg sagde ikke et eneste overflødt Ord til ham; ei heller tugtede jeg ham halvt saameget som han fortjente; men jeg sagde ham, hvad han var, og hvorledes han faae ud i mine Dine; hvorfor han var sendt hid, og hvorledes han skulde være, hvis han vilde prude sit Embede. Forend Forsam- lingen var tilende, lod det: „Ak! vi staad i Begreb med at blive jagede; her vil komme en Pobeflare.“ Da sagde jeg: „Gaa ud af min Ven, eller jeg vil faae Eder af Venien; hvad er I bange for?“ „O! vor de Forenede Staters Regje- ring!“ Jeg svarede: „Lad mig hellere doe og gaae til min Fader i Himlen, end at boie mig for hin afskyelige Ugudelighed; jeg vil aldrig ydmige mig for den, saa sandt Gud er min Hjælper.“ Hvad blev Resultatet af den Fremgangs- maade jeg da fulgte? Han blev tugtet, og vor Over-Dommer, som nu er her, sagde dem i Washington, at han blev tugtet for sin egen Undstab, og sagde ham: „Jeg formoder, at de ikke tugtede Dem tilstrækkeligt.“

Antager I, at jeg er færdig til at

bukke mig dybt, og taale at dette Folk skal boje sig bestandigen for Fordærvelsens Svøbe? Nei! Kom frem med Eders Knive, Eders Sværd og Eders Ildvær og tilintetgør os alle, heller end at vi vil forsøge vor Religion. Enten den er sand eller falsk, det angaaer ikke Eder; enten Læren om Fleerkoneri er sand eller falsk, det vedkommer Eder ikke. Vi har ligesaa stor Ret til at optage Troessætninger i vor Religion, som den engelske Kirke, eller som Methodisterne eller Baptisterne eller noget andet Samfund. Vor Lære er en bibelsk Lære, en patriarkalsk Lære, Gudernes Lære i Evigheden og Himmelene, og blev aabenbaret til vores Fædre paa Jordens, og vil frælse Verden til sidst, og bringe os i Abrahams Skjod, om vi nogenslunde kommer der. Er Regeringens Embedsmænd vor Religions Dommere? Nei! det kommer dem ikke ved, enten den er sand eller falsk. Jeg veed, enten den er sand eller ikke, og det er nok for mig; I veed det, Brodre og Søstre, og det er nok for Eder! Om de ikke troer den, vi nedsiger dem ikke med den. Vi slger, at vi vil møde Eder som Venner og som Nabover, som „Kjød af vort Kjød og Been af vore Been,” men ikke som Verden møder Eder paa Fordærvelsens og Syndens Tumleplads. Vi er ikke der, ei heller vil vi møde Eder der, men vi vil hilse Eder som Venner og som Brodre med Hensyn til Landets Medborgerstab; saaledes hilser vi de Embedsmænd, som vi er hos os. Og om den ædle Gentleman, som vi er bl.a. hos os, havde erholdt Besittelsen som Guvernør over dette Territorium, som blev rapporteret, og havde antaget den, vilde jeg have taget min Hat af og øret Besittelsen; og dette Folk vilde have været ligesaa estergivende og lydige under ham, som de nogensinde kunde være under mig; det vil jeg forsikre og indstaae for.

Om de ønsker at sende en Guvernør hid, og han er en Gentleman liig ham, jeg har heupeget til, vilde ethvert Hjerte slge: „Tak Gud, at vi har en Mand til at staae som vort Hoved i den verdslige Bestyrelse; en Mand, som har faaet et godt Hjerte, og gjerne vil, at vi skal nyde Constitutionens Unionsrettigheder ligesaavel som han selv.“ Jeg holder med alle saadanne Mænd baade med Hjerte og Haand. Men for en Mand at komme her og gjøre Indgreb i mine personlige Rettigheder og Privilegier, og mine Brøders, det vil aldrig møde mit Bisald, og jeg vil revse saadan En, indtil han reiser bort; jeg er efter ham. Men jeg vil sige til Noes for den ædle Gentleman, som jeg hensigtede til, om det skulde ske, at en Gentleman blev kaldet til at være vor Guvernør, saa er der ikke en Mand udenfor Guds Rig, som jeg vilde lytte suarere til, og føler mere Tillid til og Kjærlighed for, end ham. Jeg ønskede at denne Noes kunde tildeles enhver Embedsmand i Landet, men den kan ikke. Vi har her nogle af de meest fordærvede, fordommelige Uslinger, som nogenslunde vaarede Jordens; nogle, som endog ønske at bære det Hellige i den ene Haand, og en Kruske fuld af Whiskey (et Slags Brændevin) i den anden, og følge en Hore, og have en Hellig bag efter sig til at holde op deres Klæder, for at forebygge deres Tilseling. De er liig Lovsiften for Høien, som tjener til at føre ham til hans Offer. Jeg foragter dem og saaledes gjor enhver god Mand. Viis Eders Kolører, Gentleman, og lad os vide hvad og hvem Jer, ligesom jeg gjor, saa at hele Jordens kan se og høre det.

Har jeg nogle Følelser imod den Mand, som har et sandt Hjerte for constitutionelle Rettigheder? Jeg har Intet uden Kjærlighed og gode Følelser for

alle saadaune. Hvad har jeg for Synderen, den Skinhellige, den Vantro, den Ugudelige, Logueren, Troldkarlen, Skjorlevneren og Hoerkarlen? Jeg har intet andet end Revselse for dem, indtil de omvende sig fra deres onde Veie, og søge Gud og finde Maade. Dette er ifølge mit præstelige Embede. Jeg sagde Eder i mit Foredrag, som nyligen er blevet læst, at min Religion er det Første og Fornemste for mig, og jeg vil sende det til hele Jorden, til Præsident Pierce, enten han lader mig vedblive som Guvernør over Utah Territorium eller ikke; enten jeg skalde blive Præsident i de Forenede Stater, eller Konge af Storbritannien, eller Monark over hele Verden, saa er min Religion og min Gud det Første og Foruemste for mig. Min Konge, og Præsidentverdighed og Alt skalde bose sig for det evige Præstedomme, som Gud har givet mig. Jeg har været Guvernør over dette Territorium stedte siden det fik eeu, og i alle mine Embedsforretninger har jeg handlet overensstemmende med Præstedommets. Jeg vil aldrig krenke det ved Noget, som jeg kan have at gjøre med i et Embede; lad dem alle gaae over Bord førend jeg vil bringes i en Stilling, som skalde forarage mig til at krenke mit Præstedomme. I alle mine Gjerninger som en Eldste i Israel og som holdende Præstedommets Møgler for denne Generation, om jeg vedbliver at være dette Territoriums Guvernor, skal jeg prude mit Embede ved mit Præstedomme. Lige meget hvad mit Præstedomme og Kald er, alt maa bose sig under min Gud og hans Beslutter. Er jeg blevet nødt til at krenke nogen Lov? Nei! Præstedommets hjælper til at øre, til at bevare, til at see og forstaae det Lands Velstård, jeg handler for, og dygtiggjøre mig til at virke tu-sinde Gange eftertrykkeligere, end jeg

kunde, dersom jeg ikke havde dette Præstedomme; og om Nogen kan frembringe Dokumenter til at bevise, at nogen Guvernør har øret sit Embede bedre, end jeg har, lad ham bringe dem frem.

I de Forenede Staters frie og uafhængige Regjering hvem hør i den Allmægtiges Nine have det Privilegium at sidde i Præsidentstolen for at blive auseet, øret, øjet og agtet i sin Egenstab, og retfærdiggjort deri af de himmelske Hærfører? Det er den Mand, som er hellige for Gud, og som er ølster den Herre Jesus af sit ganske Hjerte, eller med andre Ord, som er isort med Wiisdom fra det Hosie, og har Syner, Alabenbarelser og Dromme, som giver ham Forstand til at gjøre Foranstaltninger for enhver Deel af Nationen, og Beredvillighed til at bevare for enhver deres klare og retfærdige religiose Rettigheder, saavel som politiske, til Alles Bedste og Gavn. I den evige Retfærdigheds Nine har ikkun en saadan Mand Rettighed til dette Embede. De er bange for at sætte en Mand der, som er en Religionsbekjender, for at han ikke skal beaustige sit eget Parti. En Mand er Daare, som vilde gjøre det, naar han har Lov til at bevare og holde usforkrenkede med Hensyn til Methodister og alle andre Samfund.

Det Rig, som Daniel saae, vil fremdrive dets Lov, og den Lov vil beskytte Methodisterne, Drøgerne, Hedningerne, Joderne og enhver anden Tro, der nogetnude var eller vil blive, i deres religiose Rettigheder. Tillsige vil Præstedømmet føre Herredømmet, og have Bestyrelsen af Rigets Regjering i alle Ting, saa at ethvert Knæ skal bose sig, og enhver Tunge bekjende til Gud Faders Øre at Jesus er Christus. Enhver maa bose sig for Frelseren og auerkjende og bekjende ham med deres Mund. Kan de

endda være Methodister? Ja! Presbyterianere? Ja! Da jeg formoder at Mænge vil vorde bragte ind i snevre Steder, som Jøden blev af den catholske Præst. Jøden faldt igjennem Isen, og var nærværd at drukne og anraabte den catholske Præst at trække ham op. „Jeg kan ikke,” sagde Præsten, „indtagen du omvender dig og bliver en Christen.” Jøden sagde: „Hjælp mig op denne Gang.” „Troer du paa Jesum Christum og den hellige almindelige Kirke?” spurgte Præsten. Jøden svarede: „Nei, jeg gør ikke.” „Da maa du blive der,” og Præsten holdt ham under Vandet en Stund. „Troer du paa Jesu Christus nu?” „At ja, tag mig op!” „Godt,” bemærkede Præsten, „tak Gud, at en anden Synder har omvendt sig, du er frelst nu, og medens du er frelst, vil jeg sende dig lige til Himmelens Port,” og han gav Jøden et Pus under Isen.

Jeg forventer gaast vist at Tiden vil komme, naar enhver Enige skal bekjende, og ethvert Knæ skal bøje sig for Frelseren, endstjændt Folket maa troe hvad de vil angaaende Religion. Det Rige, som Daniel saae, vil virkeligen give Love til at bestytte ethvert Menneske i dets Nettigheder, som vor Negjering gør un, enten Folkets Religioner er sande eller falske. Vi troer dette ligesaa oprigtigen, som vi troer noget andet; og jeg tænker, at dette Folks Fremgangsmaade har bevist det, saavidt som Menneskenes Børns Handlinger angaaer. Hele Skabelsen kunde ikke forlange flere Vidnesbyrd end de har, at det Nye Testamente er sandt, at Jesus er Christus, at de hellige Propheter er sande, at Mormonsbog er sand, og at Joseph Smith var en Prophet og Åabenbarer. Men Herren har saaledes forordnet, at Ingen skal modtage Fordelene af det evige Præstedomme, uden at ydmige sig for ham, og give ham æren, fordi han

underviser ham, at han kan blive i stand til at bevijde for ethvert Menneske om Sandheden, og ikke være afhængig af noget Individs Ord paa Jorden, men kjende for sig selv, leve „af ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund,” else den Herre Jesum Christum og hans Riges Institutioner, og tilslidst indgaae i hans Herlighed. Enhver Mand og Kvinde maa vorde en Åabenbarer og have Jesu Vidnesbyrd, hvilket er Prophetiens Land, og forudsee Guds Sind og Billie dem angaaende, sye det Ønde, og vælge det som er godt.

Der er tusinde Ting jeg gjerne vilde omtale angaaende os selv og vort Land. Vor hele Interesse er fastet ved det; vi elhunge os ved det som et diende Barn, og vi vil hænge ved det, indtil de slaaer os af, indtil vi ikke kan hænge længere, og dette vil aldrig hænde sig, med mindre de drive os derfra under det Vaa-find, at Mormonismen er ifærd med at gjøre Noget. Hvad er Guds Rige i Færd med at udføre paa Jorden? Det vil bevirke en Omvæltning ikke alene i de Forenede Stater, men i hele Verden, og gaae frem fra Morgenen til Aftenen, fra Solens Udgang til dens Nedgang; saaledes skal Evangeliet udspredes sig, indtil hele Jorden er oversvømmet af det, og de Netfærdige er samlede.

Synderen vil dræbe Synderen, den Ugadelige vil anfalde den Ugadelige, indtil der er en yderlig Ødeleggelse og Fortærelse paa den hele Jord's Overflade, indtil Gud regjerer, hvis Net det er. Ligesom der sagdes i Frelserens Dage: „Om vi lader denne Mand blive saaledes ved, kan I være visse paa, at han ved sin Indflydelse vil tage bort vor Stad og Nation.” Om I lader Mormonismen i Fred, lover jeg Eder, at enhver oprigtig Mand og Kvinde i de Forenede Stater vil være i Jesu Christi

Kirke af Sidste Dages Hellige, og styres af Guds Lov.

Bad dem tage det Raad, som Captain Gunnison, der blev dræbt af Indianerne, gav; han var overbevist om, at det ikke kunde nytte at forsløge Mormonerne, thi enhver Gang vi er bleven forjagede, har vi vundet Fremgang langt over vores livligste Forestillinger. Det er gaaet med os som det gjorde med den gamle Mands Steenumur, som var fremodigt hsi og ses frem tyk. Drengene kunde ikke faae sat paa hans Araber, og sagde imellem sig, vi vil omvælte den gamle Muur; de væltede den om, og den blev større end tilforn. Saaledes med os, hver Gang Mormonerne er bleven fordrevne, saa har de udvidet deres Grændser. See Eder for, jag os igjen, og vi vil tage Riget foreud I bliver det vaer.

Vi skal visseligen udsamle alle de Gode, saa snart som vi kan, thi Folk, som elster Sandhed, vil høre sunde Argumenter, hvilket er vor Stridsmaade, og det er en videnskabelig een. Nu, kom au til Strid, naarsomhelst I tænker det er bedst, og vi vil samle ud de Rettsfaue, indtil den sidste Spire af Israel er udsamlet, og der er knapt nok tilbage til at vælge en Præsident, endog iblandt de Know Nothings.

Forsøg os ikkin og vi vil voresaa meget hurtigere. „Hvad skal vi gjøre?“ siger de, „sig os hvilken Wei vi skal gaae, thi vi veed ikke hvad vi skal gjøre eller hvad vi skal lige; om vi forfolger dem, vil de voresaa meget hurtigere og tage bort vor Stad og Nation, og vil faae alle gode Mennesker til at følge dem, og hvad skal vi gjøre?“ Det er en vanskelig tilstand, jeg veed det.

Naar Fremmede kommer iblandt os, føler de sig ofte forsagte, thi vi holder os for os selv her i disse fjerne Egne, og veed ikke altid strax, enten vi staer i Begreb med at modtage Venner eller Fjender i vojt Samfund. Vi er bleven forfulgte og forjagede, og har været til en Bespottelse og et Mundheld, og naar Fremmede kommer iblandt os, føler de Tilbageholdenhed i at gjøre vojt Bekjendtskab. Jeg siger: Brodre og Søstre! vær frimodige mod Fremmede, og naar I taler med dem eller er i deres Nærverelse vedligehold Eders Religion, og afgiv ikke et Gran fra Sandheden.

I siger: „Jeg elster min Gud og min Religion.“ Viis dem altsaa hvad Eders Religion er, og om de er oprigtige vil det ikke være længe førend de vil stemme i med, hvis ikke, vil de fortsætte deres Reise og forlade os; og min Bon er, at vi maa blive befriede fra enhver indført Fordøvelse.

Saavidt Tiden og Eders Taalmeldighed vilde tillade, har jeg bestrebt mig for klart og sandt at skildre Eder vores virkelige Holesser og Anskuelser med Hensyn til Hoved-Regjeringen, Medlemmerne af de forskjellige christelige Menigheder, de Oprigtige allevegne, og de Fordørsvede og Lastefulde hvorsomhelst de findes, og tillige et kort Omrids af nogle faa af vor forbigaangne og nærværende Historiens Oprind og Hændelser.

Lad os holde ved vor Religion og vise Verden, at vi elster den Herre Jesus Christus mere end noget Andet. Omendkjoudt Verden forfolger Eder, flyng Eder dog fast til Herren og det hellige Evangelium, skulde I end nedlagge Eders Liv for Sandheden Skyld. Maa Herren velsigne Eder, Amen!

Halvaarlig Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,
fra 31te Decbr. 1854 til 30te Juni. 1855.

Conferenzer.	Gener	Mitdels-Halviers	Eldster	Præster	Lætere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udskifte	Emigrerede	Døde	Gjæma
Danmark.												
1. København	18	1	48	40	48	23	1087	175	73	4	5	1197
2. Aalborg	8	"	17	14	12	7	166	45	41	"	2	216
3. Vendsyssel	9	"	12	12	10	8	232	49	25	"	3	274
4. Fredericia	10	"	17	14	8	2	224	31	18	"	1	265
5. Lolland	8	"	7	8	4	6	99	32	6	"	"	124
6. Bornholms	4	"	5	3	4	2	99	8	8	"	1	113
Norge.												
7. Brevig	6	1	12	3	8	4	196	44	10	"	1	224
Sverrig.												
8. Skaane	8	"	12	10	9	6	177	59	21	"	2	214
9. Stockholm	3	"	8	6	4	1	50	7	"	"	"	69
Island.												
Summa	75	2	140	110	107	59	2283	450	202	4	15	2701

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Crane	180	Røl. "	Mt. "	St. "
J. C. Klingbeck	105	"	"	"
J. P. Holkman	10	"	"	"
K. Petersen	30	"	"	"
Johan Svensen	40	"	"	"
P. C. Jeusen	55	"	"	"
Mads Larsen	15	"	"	"
H. P. Olsen	120	"	"	"

Summa 555 — " — " —

Indhold.

Tale af Eldste G. A. Smith	305.	Tale af Præs. B. Young (sluttet)	314.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	309.	Statistisk Rapport	320.
Redaktionens Bemærkning	313.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postkontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Gott.

Trykt hos G. C. Bording.